

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

WOLVENLEED

Toneelspel in 5 bedrijven

door

Tirso Lo

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1992

Nr. 1955

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

C.I.P. KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK ALBERT I
Lo, Tirso

Wolvenleed : toneelspel in 5 bedrijven / Tirso Lo. - Antwerpen : Toneelfonds J. Janssens, 1992. - 43p. ; 30 cm.
ISBN 90-385-0112-9 : 210 BEF.
Doelgroep : Toneelverenigingen
NUGI: 302

Wettelijk depot D/1992/220/11
ISBN 90-385-0112-9

cop. 1991 Toneelfonds J. Janssens/Tirso Lo

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES (4 dames - 3 heren)

JEAN-MARC MALFAIT: 29 jaar

INES: de vrouw waarmee hij samenwoont, 23 jaar

DE RON: de directeur van Malfait, 50 jaar

GINA: juwelierster, 20 jaar

GINA: de secretaresse van Malfait, 22 jaar

NORA: de secretaresse van De Ron, 36 jaar

AGENT

DEKOR

I. kantoor

II bushalte

III. Bureau van directeur De Ron

IV. Politiebureel

V. Bij Jean-Marc thuis

Deze zetstukken moeten van grijze tinten zijn. De belichting makaber groen.

VI. De juwelierszaak van Gina

Felle kleuren. Zonnig

EERSTE BEDRIJF

(Twee jonge vrouwen. Nora is 36. Gina is 22. Nora zit aan haar bureau. Ze kijkt naar het koffiezetapparaat. Gina staat voor haar bureau. Ze telefoneert)

GINA: Waar zit hij toch? Waarom neemt hij nou niet op? Ik bel hem nu al sinds gisteren. Zou zijn toestel stuk zijn? Ik moet hem toch ergens kunnen bereiken. Straks komt hij hier binnen zonder dat hij ook maar iets weet. Hij heeft geen enkel vermoeden van wat hem te wachten staat. Hij is de enige die het niet weet. Overal wordt er gefluisterd. Ze maken er al grapjes over. Dat ze zo met de mensen hun leed kunnen lachen?! Het zou hen eens moeten overkomen? We moeten toch iets doen, Nora!

NORA: De koffie is bijna klaar?

GINA: Hoe is dat toch mogelijk? Er staat zoveel te gebeuren en jij doet net alsof er niets aan de hand is.

NORA: Tja...

GINA: Ik begrijp dit niet! Waarom doe je zo harteloos? De hele toestand laat je blijkbaar koud. Dit had ik nooit van jou verwacht. Dat jij een mens zomaar kunt laten stikken.

(Nora leest in een tijdschrift)

Je luistert niet eens naar wat ik je zeg.

NORA: Ja, maar dit is echt interessant! Zo lachwekkend. Ik lees hier een brief in de rubriek 'Brieven aan Ella' en...

GINA: Nora?!

NORA: Ik ben Anja. Ik ben onlangs 20 jaar geworden. Tijdens mijn verjaardagsfeestje zat er een mooie jongen naast mij. Hij keek me zo lief aan. Blauwe ogen had hij. Hij lachte altijd. Hij wou alles voor me doen.

Hij gaf mij een stukje taart. Hij schonk mijn glas vol. Hij deed echt alles. En toen zei hij: "Ik heb veel voor jou gedaan, niet? Wil jij nu iets voor mij doen?"

Natuurlijk wou ik iets voor hem doen. Ik vond hem aardig.

"Wil je dan even aan mijn lul trekken?", vroeg hij.

Daar zat ik dan. Ik zat daar maar te staren en wist niet wat ik moest doen. Ik zie die jongen nog dikwijls. Ik schaam me dood.

Zou U, Ella, me kunnen vertellen wat een lul is?

Wat een sukkel. Wat een achterlijke trut. Ze weet niet wat een lul is.
20 jaar. Stel je voor.

GINA: Ik had het over Jean-Marc Malfait.

NORA: Juist! Dat is het antwoord! Wat is een lul? Jean-Marc Malfait!

GINA: Dit vind ik zo smerig. Ik ben echt... Jean-Marc is de liefste
onderdirecteur waar ik ooit voor heb gewerkt!

NORA: Liefste.

GINA: Onderdirecteuren lijken gewoonlijk op slijmerig, strontbruin slijk.
Grijpgrage viezerikken met een pruikje.
Jean-Marc is anders! Elegant. Heeft alles waar een vrouw naar
verlangt.

NORA: Een lul dus?

GINA: Ga je nou ophouden! En let op! Als ik nerveus ben dan kan ik
gewelddadige dingen doen. Misschien niet ik je vast. Ik ram je
doorheen je koffiezetapparaat.

NORA: De koffie is klaar!

GINA: Die koffie is van geen belang. Begrijp jij dat dan niet? Ik kan dit niet
meer verdragen. Zo'n lieve man!

NORA: Lieve.

GINA: Hij is de man waarmee ik een romantisch weekendje zou willen
doorbrengen. Naar zee. Herfstvakantie in augustus. Een onstuimig
losbandig weekend. Ik zou me helemaal laten gaan. Zijn schouders
ontwrichten ofzo...

NORA: Koffie?

GINA: Koffie?! Koffie?! Is dat alles waar jij aan denken kunt? Ik maak me
zorgen om die arme man. Hij weet niets.

NORA: Koffie?

GINA: Ik hou dit echt niet meer uit. Hoe kun jij zo kalm blijven?

NORA: Het is maandag. Ik ben nog niet zo goed wakker. Laat me nou een
tas koffie drinken. Daarna beginnen we er terug aan. Een werkdag
zoals alle andere, nietwaar?

GINA: Het is geen werkdag zoals alle andere. Hoe kun je zo iets zeggen?

NORA: Het kan me werkelijk geen reet schelen wat er met Malfait gebeurt.
En dit zeg ik maar één keer. Begrepen? Goed. Laat mij nu een tas
koffie drinken.

GINA: Zo'n man kun je toch niet zomaar laten vallen? Een jonge ondernemer met een neus voor gouden zaken. Economisch inzicht. Kent de financiële markten. Altijd op zoek naar het juiste evenwicht tussen rendement en risico. Voert een beleid met een goede statistische basis. Ontwikkelt nieuwe producten en verjongt de oudere.

NORA: Wie heeft je dat allemaal wijs gemaakt?

GINA: Hijzelf.

NORA: Dat dacht ik al.

GINA: Jean-Marc Malfait! Uitgerekend hem ontslaan ze! Waarom? Is er dan één reden waarom ze hem zouden ontslaan. Ik vind er geen. Geen enkele. Ze gooien hem op de straat als een vuilniszak. Is dat geen vergissing? Hij heeft zoveel gedaan voor dit bedrijf. Het moet toch een vergissing zijn.

(Nora neemt een blad papier)

NORA: Nee, nee. Het is geen vergissing. Het bewijs staat zwart op wit. Ik heb de ontslagbrief zelf moeten typen.

GINA: Heb jij die brief getypt?

NORA: Met alle plezier. Soms werk ik graag.

GINA: Hypocriet! Smerige, achterbakse leugenares. Dit had ik nooit van jou verwacht. Dat je zo venijnig zou kunnen zijn. Je moet dat gedaan hebben terwijl ik erbij zat. Terwijl ik op enkele meters van je zat. Dit is toch echt schandalig. Je hebt er me geen woord over verteld.

NORA: Beroepsgeheim. Soms werk ik in alle stilte.

GINA: Beroepsgeheim, hé? Hoe komt het dan dat ik het akelige nieuws van Tina kon vernemen. En zij had het van Gerda. Die werkt op de vierde verdieping. Hoe is zij dat te weten gekomen? Jij eet samen met haar, niet?

NORA: Tja...

GINA: Jean-Marc zal je een uitbrander geven waar je...

NORA: Daar maak ik mij geen zorgen om. Ik ben de secretaresse van De Ron. Als de directeur iemand ontslaat dan is dat een onherroepelijke beslissing.

GINA: Een onherroepelijke beslissing?

NORA: De Ron kan tenminste met zijn handen van mijn lijf blijven. Hij zou het eens moeten wagen. Nog geen vinger mag hij naar mij uitsteken. Anders zou ik zijn dure, marmeren inktpot in zijn kloten

rammen. Ik bijt zijn wippende adamsappel uit zijn strot. Ik heb genoeg ervaring om te beseffen wanneer een man misbruik van mij tracht te maken. Jij moet nog veel leren, kind.

GINA: Wat moet ik nog leren? Niemand moet mij vertellen dat Jean-Marc een charmeur is. Ik hou van dat soort mannen. Die wervelende lijfgeur van de viriele, jonge beuk. Mijn verbeelding slaat op hol als ik hem zie. Ik denk... dat mijn hiel in zijn okselholte past. Dat is mijn norm. Wanneer de vrouw haar hiel in de okselholte van een man past dan zijn ze voor elkaar geschapen.

NORA: Het wordt nu echt tijd dat je een tas koffie drinkt.

GINA: Straks ben ik de enige bij wie hij terecht kan. Ik zal de enige zijn die hem hier zal troosten. Misschien wordt hij wel verliefd op mij. Ik zal zijn haren strelen en zijn tranen drogen.

NORA: Oooooooh... Ontroerend!

Je bent blinder dan een trapeuning en een trapeuning heeft niet eens ogen. Je bent zo stom als je er uit ziet! Ik vraag even je aandacht. Voor hij hier kwam, had hij al zeven secretaressen versleten. Ik leg dus werkelijk de nadruk op 'versleten', hé.

Hij verkrachtte ze op zijn mahoniehouten bureau. Op zijn Perzisch tapijt. In zijn auto's. In de toiletten van restaurants. En als je niet oplet doet hij met jou hetzelfde. Hij zal de kans niet meer krijgen.

GINA: Maar...

NORA: Zwijg en blijf zitten, godverdomme!

Je hebt een vertekend beeld van die zak. Als je met niemand anders praat dan met de leugenaar dan denk je dat je de waarheid hoort. Hij fluistert je dingen in het oor zoals een duivel dat zou doen. Met een mysterieus lachje op het einde van elke zin. Hij wentelt zich in de zelfvoldaanheid zoals een duivel in hete kolen.

Hij praat voortdurend over zichzelf. Praat zichzelf de hemel in. Een duivel die zichzelf de hemel in praat. Zelfverheerlijking, pretentie. En hoe is zo iemand onderdirecteur kunnen worden?

Door naar beneden te trappen en naar boven te likken. Hoeveel konten heeft hij niet gelikt? Als hij een trapje hoger stond dan zette hij zijn wolventanden in zij die hem geholpen hebben. De arrogantie! Maar raak hem niet aan! Durf hem niet aan te spreken! Hij wringt je uit, trekt je mee naar zijn hel, legt je het vuur aan de

schenen. Hij pest je even. Dan ontslaat hij je. Ontslaan was zijn hobby.

Als er iemand harteloos en egoïstisch is dan is hij het wel!
Iedereen heeft hij voor zijn kar kunnen spannen. Zelfs de directeur.
Weet je dat hij rekeningen betaalde in naam van het bedrijf.
En om de seconde nam hij een nieuwe bedrijfswagen.
Het werd hoog tijd dat iemand hem tegenhield. Een flinke wolvenklem. Ik ga straks wat lachen. Ik zal me niet kunnen inhouden. Daar ben ik zeker van. Ik zal zo'n plezier hebben.

GINA: Ik niet!

NORA: Heb je dan niet gehoord wat ik gezegd heb?

GINA: Maar ik voel iets dat kan groeien. Tussen ons.

NORA: Ons? Hoe naïef! Hij houdt alleen maar van zichzelf. Staat uren naar zichzelf te staren in de spiegel. Kun je mij bewijzen geven dat hij om jou zou geven? Waarom zou hij iets om jou geven?

GINA: Wel... euh... ik kan nogal...

NORA: Geen enkel bewijs. Hij denkt alleen maar aan zichzelf. Ik kan het niet genoeg zeggen. Hij laat je liggen als een rotte peer en trapt je tot moes als hij daar zin in heeft. Hij durft je dan nog te vragen of je dat lekker vond. Hij wil dat je zegt dat hij onovertroffen is in alles. Niemand is beter dan hij!

GINA: Dat... wel...

NORA: Hij heeft al twee jaar een vaste relatie. Wist je dat?

GINA: Wat?!

NORA: Een vaste relatie? Laat ik het zo noemen maar eigenlijk is het dat niet. *(Gina zet zich neer op haar stoel. Nora staat op)*

Ze is de dochter van een graaf. Wat dacht je. Ze brengt hem in het milieu van opgeblazen kikkers. Daar zal hij zich wel thuis voelen. Haar vader heeft hen zelfs een oud herenhuis in de stad gegeven.

GINA: Hoe weet jij dat allemaal?

NORA: Kind, hij kan er niet over zwijgen. Maar... tegen jou zal hij daar wel niets over zeggen. Hij wou jou op zijn bureau krijgen. Op zijn Perzisch tapijt. Je mag van geluk spreken dat het hem niet gelukt is. Proficiat!

GINA: Jij hebt mij daar nooit eerder over ingelicht. Je zit hier elke dag over de 'brieven aan Ella' te lullen; over je haar, je kleren en over je vent! Maar over dat geval heb je in alle talen gezwegen!

NORA: Kind, ik ken je pas een week. Je bent hier nog maar een week in dienst. Wie had gedacht dat hij je hoofd zo snel op hol zou brengen. Je had zelf maar moeten weten waar je aan begon.

Maar je weet het dus niet. Je kent hem niet. Hij lijkt zo rein en zo zuiver. Alsof hij in een douchecel geboren is. Fris geurend naar lentebloesems. Dynamisch, jong, elastisch en krachtig.

Maar wat een slecht karakter ontdek je als je wat beter kijkt! Hij heeft tanden als een wolf. De stukken mensenvlees hangen nog bloedend in zijn muil.

Maar kom, je weet het nu. Een tas koffie?

GINA: En dat is allemaal waar wat je me verteld hebt?

NORA: Waarom zou ik liegen. Ik lieg nooit. Nu toch niet. Je kan het navragen op alle afdelingen. Waarom denk je dat ze het plezierug vinden dat hij ontslagen wordt?

GINA: Maar, over die vaste relatie...

NORA: Hij heeft het me allemaal zelf verteld. Hij woont samen met de dochter van een graaf. Ze wonen in een huis vol waardevol antiek. Kasten volgepropt met zilver. Schilderijen van grote kunstenaars. Hij is zo trots. Zo zelfvoldaan. Hij kan er niet over zwijgen.

GINA: Oooooh, godverdomme toch. Godverdegodverdegodver! Dit is al de vierde onderdirecteur die ik door mijn vingers laat glippen.

Ik dacht nochtans dat het deze keer iets zou worden. Ik hoop altijd... Ik ben bereid om... Jezusgodverdomme wat een zak!

NORA: Je haalt me de woorden uit de mond.

GINA: Dezelfde strontbruine slijk waar ik altijd in terecht kom. Ik voel me zo belabberd.

NORA: Hier! Drink in godsnaam die tas koffie leeg.

GINA: *(ze drinkt eindelijk)* Waarom overkomt mij dat toch altijd?

NORA: Tja... Je hebt een mooi lichaam. Ik euh... Vroeger was ik ook zo. Ik wou ook een directeur of een onderdirecteur aan de haak slaan. Maar ik had al snel begrepen dat zoiets niet lukt. Ik liet mij bepotelen en werd geil van hun portefeuille. Ziekelijke toestanden. Nu ben ik met een vrachtwagenchauffeur getrouwd. Ik ben gelukkig. Tenminste een echte man.

GINA: Och...

NORA: Zucht maar eens goed door. Maar laat je niet meer misbruiken. Trap niet meer in hun vallen.

GINA: Och...

NORA: Vooruit, zit daar niet zoals een zak aardappelen. Zeg nog eens dat hij een smeerlap is. Dat lucht op.

GINA: Ik blijf maar aan de dingen denken die hij gezegd heeft. De smeerlap.

NORA: Goed zo, kind.

GINA: Al die beloftes. Hij heeft mij werkelijk goed beetgenomen. Zo gewetenloos. Ik kan haast niet geloven dat een mens zo smerig kan doen.

NORA: Zeg het nog eens?

GINA: De smeerlap!

NORA: Dit is de ontslagbrief. Jij mag hem die overhandigen. Als hij straks bij De Ron is geweest duw jij hem die in zijn strot. Dat plezier wil ik je gunnen.

GINA: Nee, ik weet dat jij dat graag zou...

NORA: Nee, nee, nee! Doe jij het maar.

GINA: Echt?

NORA: Ik zal wel een marmeren inktpot in zijn kloten rammen ofzo...

(FADE OUT)

TWEEDE BEDRIJF

(Zelfde ochtend. Gina, een aantrekkelijke jonge vrouw, wacht bij een bushalte. Jean-Marc Malfait komt aangehold. Hijgend kijkt hij naar zijn horloge. Daarna kijkt hij "hijgend" naar Gina..

Tijdens hun gesprek glimlacht Gina voortdurend. Ze spot innerlijk met de opschepperij en de opdringerigheid van Jean-Marc. Haar reacties zijn nooit kwaadaardig, wel ironisch)

JEAN-MARC: Wanneer komt er een bus, schatje?

GINA: *(bekijkt hem verbaasd dan glimlachend)* Om 8u45.

JEAN-MARC: 8u45?! Dat was twee minuten geleden.

GINA: Oh ja? Maar dan is ze te laat.

JEAN-MARC: Het is toch niet te geloven, hé. Daar betaal ik dan belastingen voor.

GINA: U ook al?

JEAN-MARC: U moet niet denken dat ik altijd de bus neem, hoor! Ik rij met de wagen. Als ik gisterenavond dat ongeluk niet had gehad, dan zou ik hier nu niet staan.

Hebt u die mist gisterenavond gezien? Mensen, mensen, wat een mist. Ik kon amper vijf meter ver zien. Het was net alsof ik met mijn wagen doorheen duizend slierten witte gordijnen reed. En ik kan niet traag rijden, ziet u. Ik ben een hardrijder, schatje. Een snelheidsduivel. Ik ramde dus doorheen die mist en plotseling voelde ik geen asfalt meer onder mijn banden. Ik trapte op mijn rem, schoof, draaide en sloeg uiteindelijk te pletter tegen een wilg. Geen schrammetje had ik. Niets. Maar je had die wagen moeten zien. Helemaal rondom die wilg geplooid. Schroot!

Ik heb hem daar maar achtergelaten. Het was toch maar een bedrijfswagen en straks krijg ik een nieuwe.

Hebt u een wagen?

GINA: Een auto? *(denkt na)* Nee, dat heb ik niet.

JEAN-MARC: Dat meent u toch niet?

GINA: Nee, ik heb geen behoefte aan een wagen.

JEAN-MARC: Geen behoefte? U moet zich toch kunnen verplaatsen? U staat hier nu toch te wachten op een bus?

GINA: Ik heb tijd.

JEAN-MARC: En wat als het nu begint te regenen? Moet u zien wat een grijze wolken. U gaat me toch niet vertellen dat u liever met een autobus dan met een wagen rijdt?

GINA: Een auto is eigenlijk een overbodige luxe, vindt U ook niet?

JEAN-MARC: Een overbodige luxe?!

GINA: We hebben toch geen auto nodig als we met zo'n prachtige klassebak van de staat kunnen meerijden, hé?

JEAN-MARC: U weet echt niet wat u mist. Als het dan een luxe is, dan is het zeker een luxe die u verdient, schatje. U staat uw mooie bene hier te geselen in de koude wind. Uw haren raken in de war. U verminkt uzelf door hier te staan wachten op een autobus. *(kijkt op zijn horloge)* Trouwens, ze is al behoorlijk laat.

(Pauze waarbij Jean-Marc Gina nog eens aandachtig bekijkt. Als Gina hem aankijkt stelt hij zichzelf voor)

Mag ik me voorstellen. Ik ben Jean-Marc Malfait. Ik ben onderdirecteur en verdien 200.000 fr per maand. *(Gina lacht verbaasd)* Wat? Waarom lacht u nu?

GINA: De manier waarop u zich voorstelt.

JEAN-MARC: Ik stel mezelf altijd zo voor. Dan weten de mensen meteen hoe belangrijk ik ben. Waarschijnlijk ontmoet u niet zo vaak een onderdirecteur bij een bushalte, hé?

GINA: U bent de eerste.

JEAN-MARC: Dat hoor ik graag, schatje, dat hoor ik graag. En ik ben niet van plan onderdirecteur te blijven, hé. Ik ben niet de hele ladder opgeklommen om daar te blijven staan, hé. Nog één sportje hoger en dan ben ik directeur.

Ik hoef de oude maar een duwtje te geven en dan is de plaats vrij voor mij.

Directeur De Ron is een beetje seniel aan het worden. Hij zit maar wat voor zich uit te staren. Drinkt koffie, leest de krant en laat alle beslissingen aan mij over.

Ik heb een herstructurering doorgevoerd. Vijfhonderd arbeiders heb ik ontslagen. Het heeft geleid tot een aanzienlijke verhoging van het netto-resultaat. De Ron herkent zijn eigen bedrijf niet meer. Het is zielig. De enige arbeid die hij nog verricht is ja-knikken en handtekeningen zetten.

Straks vraag ik hem een nieuwe bedrijfswagen. Hij kan alleen maar knikken.

Ik heb mezelf een forse loonsverhoging toegestaan. Hij zal zijn handtekening zetten. Wat kan hij anders doen? Ik ben onmisbaar geworden. Langzaam duw ik hem naar de achterdeur. Eén van deze dagen zet ik hem op straat en neem ik de zaak echt over.

En, hoe voelt het om samen met een toekomstig bedrijfsleider op een bus te staan wachten?

GINA: Het is een ongelofelijke ervaring. Ik krijg er rillingen van. Klamme handen, ook.

JEAN-MARC: U moet nu niet gaan flauwvallen, hé.

GINA: Zwijg maar. Straks gebeurt het nog.

JEAN-MARC: Ja, dat overkomt mij wel meer. Vrouwen die flauwvallen. Of vrouwen die vechten om mij.

Hoe heet u eigenlijk?

GINA: Hoe ik heet?(denkt na) Gina.

JEAN-MARC: (lacht) Gina. Gina.

GINA: (aapt JM na) Wat?Waarom lacht u nu?

JEAN-MARC: Vreemd toch?! Ik ontmoet voortdurend vrouwen waarvan de naam eindigt op een a. Mijn secretaresse heet ook Gina. Ik ken een Anja, een Tina en een Gerda. Behalve...

Jaja. Vrouwennamen die eindigen op een a. Ik ben een kenner op dat vlak. Woont u hier in de buurt?

GINA: Naam en woonplaats, hé? Wat wilt u nog meer van me?

JEAN-MARC: Ik zou u graag wat beter willen leren kennen. Daar is toch niets verkeerd aan, hé? (grijnst) Ik woon daar. Prachtig hé. Ja, ik weet het. Het maakt op iedereen indruk. Zo'n statige woning. Een adellijke woning. Van een graaf gekocht. Een... een vriend van me. Wie zou niet in zo'n huis willen wonen. Ik zie de jaloerse blikken van voorbijgangers als ik mijn huis verlaat. Mijn huis verlaten is één van de dingen die ik moeilijk kan. Wie verlaat er nu graag het paradijs om de hel binnen te gaan. Al die andere mensen. Zonder dat huis zou ik niet kunnen laven. Als ik dat huis niet meer zou bezitten zou ik zelfmoord plegen. Moet je die statige zuilen onder de dakrand zien!

GINA: (ironisch, overdreven) Ooh!

JEAN-MARC: En die lijnen die naar de hemel lopen.

GINA: Ooh!

JEAN-MARC: Vergeleken met mijn huis verzinkt de hele buurt in het niets. Mijn huis spot met dat kleinburgerlijk tuintje van de dokter; met dat duistere portiek van de advocaat; met de wansmakelijke bloembakken op de vensterbakken van de weduwe; met de tradirionele regenpijpen en met de scheve schoorstenen.

Dat huis daar is mijn eigendom en ik ben er trots op.

GINA: *(stil)* Dat huis past als gegoten rondom uw dikke nek.

JEAN-MARC: Houdt u van antiek?

GINA: Bedoelt u daarmee die oude, glimmende voorwerpen die verschrikkelijk duur zijn?

JEAN-MARC: Ja.

GINA: Nee, daar hou ik niet van.

JEAN-MARC: Echt? Wel, ik denk dat u een groot liefhebber van antiek zou worden als ik u de binnenkant van mijn huis zou laten zien. Ik ben een groot verzamelaar van waardevolle, gave, antieke meubelen. Gisterenavond heb ik nog een... Eigenaardig toch, nu ik erover nadenk... Ik heb een muziekdoo gekocht. Een schamel ding dat een hinderlijk deuntje speelt als men het deksel opent. Het is niets voor mij. Ik denk niet dat het enige waarde heeft. Ik weet eigenlijk niet waarom ik het gekocht heb? Toen ik tegen die wilg reed, klapte het deksel open. Het deuntje wekte een gevoel in mij op dat ik niet kende. Ik was tevreden. Voldaan.

(Pauze)

Misschien kan ik dat ding maar beter in de vuilbak gooien. Of wilt u het hebben?

GINA: Ja, gooit u uw rommel maar naar mij!

JEAN-MARC: Gina, schatje, weet u dat u mooie ogen hebt. Ze schitteren zo!

GINA: Dat zijn mijn lenzen.

JEAN-MARC: Ik ken heel wat vrouwen, maar u... *(luidruchtige hoestbui)* Pardon. Een verkoudheid. Wat wilt u? Het was koud gisterennacht. De wind kroop in mijn kleren en die waren nat van de mist. Ik heb ongeveer vier kilometer in de koude moeten stappen voor ik ergens kon telefoneren

Ik ben al jaren niet meer ziek geweest. Geen plaats meer voor bacillen of microben in dit lichaam.